

SNIPS' AUTOLYSE

(DEEL 10)

FRITS SPOELSTRA

SNIPS' AUTOLYSE

**© Frits Spoelstra
(juli-augustus 2017)**

Websites:

www.snips.nl

www.autolyse.nl

Weblog:

www.snipsautolyse.wordpress.com

Snips' Autolyse (deel 10)

○ Spirituele verlichting	—	4
○ Wat is dit hier nu? (1)	—	6
○ Wat is dit hier nu? (2)	—	10
○ Wat is dit hier nu? (3)	—	14
○ De grap	—	17
○ Bezigheidstherapie	—	19
○ Spirituele autolyse, hoe doe je dat?	—	22
○ Niets is nooit en nergens	—	25
○ Het einde van de weg	—	29
○ Spirituele paden en methodes	—	32
○ De motivatie is weg	—	36
○ Kort tussendoortje	—	42
○ Hinken op twee benen	—	43
○ Wakker worden & de 'IK' vergissing	—	45
○ Jij bent Dat	—	50
○ Zonder ik	—	53
○ Waar is ik?	—	56

SPIRITUELE VERLICHTING

Spirituele verlichting, als we die term willen gebruiken, is één ding, één iets, en dat is het einde van de identificatie met dat wat je niet bent maar altijd geloofde te zijn. Dat wat je niet bent is dat lichaam, die geest, dat denken, dat geloven, dat personage... kortom: dat ego.

Spirituele verlichting is niet een staat van zijn dat je kunt bereiken. Het is niet iets dat je kunt zijn of worden, het is de overgang van identificatie met het lichaam/ego naar einde van die identificatie. Het ene moment geloof je een lichaam met een geest te zijn en het volgende moment weet je dat dit niet zo is — die overgang kunnen we ‘spirituele verlichting’ noemen en het is het enige dat we spirituele verlichting kunnen noemen.

Zolang je nog gelooft dat je hier bent als lichaam, als ego, dan ben je niet spiritueel verlicht, en wanneer er geen identificatie meer is met dat lichaam, dat ego, dan is er niets om spiritueel verlicht te zijn. Na ‘spirituele verlichting’ is het lichaam een lege huls, een kostuum, dat gebruikt wordt om te bewegen en schijnbaar te bestaan in de Droomstaat, maar het heeft niets te maken met wat je werkelijk bent.

Spirituele verlichting heeft niets te maken met eeuwig gelukkig zijn of een beter leven verkrijgen, omdat het niets te maken heeft met wat jij gelooft te zijn in de Droomstaat. Geluk en een beter leven, maar ook ongeluk en een kut leven, zijn

ervaringen in de Droomstaat. Alle ervaringen in de Droomstaat zijn, zonder uitzondering, onderdeel van de illusie van een werkelijkheid en vanzelfsprekend niet waar.

Spirituele verlichting lost niet je problemen op, maar het is de naam, de omschrijving, van het punt waarop de oorzaak van al je problemen letterlijk volledig wordt verwijderd... en de oorzaak van al je problemen ben jijzelf. Met andere woorden: jouw problemen worden niet opgelost, maar jij lost op in de vorm van het einde van jouw identificatie met wat je geloofde te zijn maar nooit bent geweest.

Elke andere beschrijving van spirituele verlichting is bullshit. Elk gesprek over spirituele verlichting waarbinnen sprake is van een 'ik' die verlicht is of een 'ik' die verlicht zou kunnen worden, is een gesprek dat ik liever niet meer wil aangaan.

Spirituele verlichting houdt letterlijk het einde van het persoonlijke en de persoon in, er is dan geen sprake meer van een 'ik'. Helaas komen we er in de dualistische Droomstaat niet onderuit om binnen een gesprek die 'ik' te gebruiken, maar na spirituele verlichting zul je daar geen werkelijke waarde aan hechten of je er mee identificeren.

Elk ander idee dan het bovenstaande idee over spirituele verlichting is een vals idee dat is ontsproten uit het grote sprookjesboek van Maya.

WAT IS DIT HIER NU? (1)

Ik wil voor mezelf duidelijk proberen te krijgen wat dit leven op aarde in dit universum nu precies is. Wat is mijn mening hierover? Aan welke “kant” sta ik? Ik weet natuurlijk al wat mijn mening is, hoe ik het zie, maar ik wil het duidelijk opschrijven zodat ik er naar kan kijken, omheen kan lopen, en zo nodig kan verbranden als het bullshit blijkt te zijn. In principe is het genoeg om te weten dat het niet waar is. Het is een illusie en een illusie is niet waar, dus over een illusie hoef je niet lang na te denken om te beslissen dat het een illusie is, waarna je het kunt wegleggen, of verbranden, om weer verder te gaan.

In Een Cursus in Wonderen wordt dit leven op aarde in dit universum een “nietig dwaas idee” genoemd waarom wij vergaten te lachen. In principe is dat ook weer genoeg om te weten, want waarom zou je energie gaan steken in een nietig dwaas idee? Het enige antwoord hierop is ‘omdat ik dat ga doen’, want het punt waar ik nu even naar wil kijken is het volgende:

Het nietig dwaas idee is wat er gebeurde vóór het een schijnbare fysieke vormgegeven realiteit werd. Er is eerst het idee, daarna het geloven in het idee (het vergeten er om te lachen) en vervolgens de schijnbare fysieke vormen; het universum, de aarde, het leven op aarde, jij en ik. Dat dit

allemaal op hetzelfde moment (nu) gebeurt, gebeurde en gebeurd is, doet er even niet toe, aangezien we hier nog steeds met een schijnbare tijdlijn te maken hebben.

In Een Cursus in Wonderen wordt gedaan alsof dat “nietig dwaas idee” een vergissing was, er wordt niet op ingegaan waarom dat idee ontstond en er wordt zelfs geïmpliceerd dat wijzelf dat dwaze idee hebben ontwikkeld en dat ‘God’ (dat wat ik ‘Dat wat IS’ noem) er niets mee te maken zou hebben.

Dat is nogal simplistisch geredeneerd, aangezien ‘God/Dat wat IS’ het enige is dat werkelijk is. ‘God/Dat wat IS’ is Waarheid en ook nog eens de enige Waarheid, de rest is letterlijk niet. ‘God/Dat wat IS’ is oneindig, grenzeloos, eeuwig Bewustzijn dat zich dus bewust moet zijn van alles. En oneindig, grenzeloos, eeuwig Bewustzijn zou zich niet bewust zijn van een nietig dwaas idee? Dat gaat er bij mij simpelweg niet in.

Volgens Een Cursus in Wonderen dachten wij dat we als afgescheiden entiteiten zouden kunnen bestaan (wat niet mogelijk is) en daarom moeten wij ons herinneren dat dit een dwaas idee was en een onmogelijk idee én dat het daarom nooit is gebeurd.

Ik begrijp dit in de context van het leerproces, maar ik denk zelf dat de redenatie van Een Cursus in Wonderen, ten opzichte van de oorzaak van dat dwaze idee van afscheiding, onjuist is. Het is een, door wie dan ook, verzonnen verhaal en methode —

een zeer goede, bruikbare en functionele methode — dat gebruikt kan worden om te ontwaken in de Droomstaat (niet uit de Droomstaat), maar het is niet een waar verhaal.

Om te beginnen is ‘God/Dat wat IS’ het enige dat is, dus als er al een idee van afscheiding is ontstaan, dan is dat ontstaan in het bewustzijn van ‘God/Dat wat IS’, aangezien God/Dat wat IS’ oneindig, grenzeloos, eeuwig Bewustzijn is en het enige dat is. Er is geen andere plek waar dat nietig dwaas idee heeft kunnen opkomen.

Dus het was ‘God/Dat wat IS/Oneindig Bewustzijn’ dat dit dwaze idee had waardoor er uiteindelijk een schijnbaar fysiek universum is ontstaan, en het was ‘God/Dat wat IS/Oneindig Bewustzijn’ dat schijnbaar vergat te lachen.

Hierdoor ontstaat een nieuw probleem, aangezien ‘God/Dat wat IS/Oneindig Bewustzijn’ niets anders is dan absoluut perfecte intelligentie (in principe is het absoluut perfecte alles). Het is niet mogelijk dat ‘God/Dat wat IS/Oneindig Bewustzijn’ een vergissing maakt en het is niet mogelijk dat ‘God/Dat wat IS/Oneindig Bewustzijn’ vergeet te lachen om zijn eigen dwaas idee.

Hieruit kan ik niet anders dan concluderen dat het niet een dwaas idee was en niet een vergissing. Het was de bedoeling dat dit idee werd uitgevoerd en het is niet de bedoeling — als we al kunnen spreken van een werkelijke bedoeling, wat ik betwijfel; maar anyway — het is volgens mij niet de bedoeling dat we om

dit dwaze idee (dat niet dwaas is) gaan lachen, aangezien het schijnbaar de bedoeling is dat dit leven op aarde in dit universum uitgespeeld wordt.

Waarom? Misschien omdat het op het moment dat het idee opkwam een goed idee leek? Of misschien gewoon: waarom niet? Het belangrijkste punt blijft nog steeds dat ‘God/Dat wat IS/Oneindig Bewustzijn’ nog steeds onveranderd het enige is dat is, dus ook al wordt het idee uitgespeeld in dualiteit, dat maakt het nog steeds niet waar.

Ontwaken uit de Droomstaat en herinneren wat je werkelijk bent is wellicht, gezien vanuit het perspectief van ‘God/Dat wat IS/Oneindig Bewustzijn’, vals spelen. In “Deel 2” hoop ik hier nog wat verder op in te gaan, ik wil de blogs niet al te lang maken (als het even kan).

WAT IS DIT HIER NU? (2)

Dit zou het vervolg moeten worden van de vorige blog, maar zoals zo vaak is er van alles weer veranderd. De enige werkelijke reden van deze “deel 2” is omdat een “deel 1” een tweede deel belooft.

Ik had het idee om in dit tweede deel in te gaan op de theorie van Jed McKenna, waarin hij stelt dat ‘oneindig Bewustzijn’ het enige is dat bestaat en dat dit gelijk is aan ‘perfecte Intelligentie’. Aangezien Bewustzijn alleen Bewustzijn kan zijn als het ergens bewust van is, heeft dit Bewustzijn vanuit ‘perfecte Intelligentie’ het universum gecreëerd om bewust van te kunnen zijn.

Uiteindelijk heeft het de mensheid gecreëerd dat zich niet meer bewust is van het feit dat het ‘oneindig Bewustzijn’ en ‘perfecte Intelligentie’ is waardoor ‘oneindig Bewustzijn’ verrast kan worden via de mensheid van hetgeen waarvan het bewust is, omdat die mensheid is vergeten dat het zich bewust is van iets dat het zelf heeft gecreëerd.

Maar ook dat is natuurlijk een verhaal om een vorm van zekerheid te creëren omtrent iets waarvan zelfs Jed McKenna geen idee heeft. Zoals hijzelf ook zegt, we kunnen ons bewust zijn van het noodzakelijke feit dat iets waar moet zijn en dat Waarheid bestaat, maar wat dat is, kunnen we nooit weten.

Op het moment dat we het ‘oneindig Bewustzijn’ of ‘perfecte Intelligentie’ gaan noemen, slaan we de plank al genadeloos mis. Wanneer we het niet ‘oneindig Bewustzijn’ noemen, wat uiteindelijk alleen maar een door ons verzonnen naam is, weten we niet of het überhaupt bewust is en stort dat hele verhaal in elkaar. Opnieuw staan we dan met extreem lege handen.

Daarna was ik van plan om in te gaan op de theorie van de wetenschap dat uitgaat van het idee dat dit leven op aarde in dit universum een kosmische kettingreactie is dat per ongeluk is gebeurd. Ze noemen het ‘de oerknal’ gevolgd door ‘evolutie’. Beiden zijn nog steeds theorieën en onze wetenschappers hebben er nog steeds geen enkel aantoonbaar bewijs voor. Er zijn een hoop aannames die letterlijk nergens op gebaseerd zijn wanneer je ze met een open denkgeest tegen het licht houdt.

Het zijn allemaal door ons, de mens, verzonnen verhalen om een vorm van zekerheid te creëren omtrent iets waarvan we letterlijk geen weet hebben; inclusief mijzelf; inclusief elke verlichte meester; inclusief elke wetenschapper. Dat is waarom dit niet werkelijk een ‘deel 2’ is, omdat ik dankzij het eerste deel inzie dat ik het niet weet; en aangezien er niemand is die meer kan weten dan ik, weet niemand het.

Dat klinkt extreem arrogant, alsof ik alles weet wat er te weten is, maar het klinkt denk ik iets minder arrogant als er beseft wordt dat ik niets weet en dat het onmogelijk is om iets te weten. Als dit voor mij geldt, dan geldt dat voor iedereen en of

je dat nu leuk vindt of niet verandert niets aan dat simpele gegeven. Zoals Socrates al zei: “Het enige wat ik zeker weet, is dat ik niks weet.”

Dit klinkt wellicht als de absolute en totale ontkenning van alles waardoor er een complete leegte ontstaat waar niemand iets mee kan, maar het levert wel degelijk iets op. Door in te zien dat elke verklaring van het leven op aarde in dit universum slechts een verhaal is, verzonnen om een vorm van zekerheid te creëren omtrent iets waarvan we geen weet hebben, kunnen we vaststellen dat het slechts is wat het is, omdat het is wat het is. Hier heeft verder niemand ene fuck aan, maar het is het enige dat we met enige zekerheid enigszins kunnen vaststellen.

Er moet iets zijn dat waar is, iets wat we “Waarheid” zouden kunnen noemen, omdat, als er niets waar is er letterlijk niets waar is en er dus letterlijk niets kan bestaan. Aangezien er schijnbaar wel iets bestaat, want hier ben ik, daar ben jij en daar is het universum, moet dit bestaan in iets dat waar is.

Dus de stelling “Waarheid bestaat maar dat wat in Waarheid plaatsvindt, is niet waar c.q. is illusie c.q. is de Droomstaat” is (in mijn bescheiden mening) het meest ware dat ik kan verzinnen. Zodra ik ga verzinnen wat “Waarheid” is en wat hetgeen is dat schijnbaar in die Waarheid verschijnt, begeef ik mij in de Droomstaat en verzin ik compleet verzonnen verhaaltjes die geen enkele grond hebben en op niets anders zijn gebaseerd dan wat ik graag zou willen dat het is.

Feit is dat ik me alleen kan realiseren dat “Waarheid” (iets dat waar is) moet bestaan en dat er schijnbaar iets in verschijnt dat niet direct die Waarheid is, en dus niet waar is. Meer dan dat kan ik niet weten. Maar, aangezien ik ben wat verschijnt in Waarheid en dus verzonnen ben door Waarheid, en aangezien alles en iedereen dat is, moet ik weten wat er binnen die Waarheid te weten is en kan er niemand zijn die meer weet dan ik (of jij of iedereen).

Einde verhaal... einde elk verhaal... einde alle verhalen...

“Dat is het einde, dat doet de deur dicht

Daar zijn geen woorden voor.

Ja, dat is tra-la-la-la-la-la-la.”

(“Dat is het einde” – Stuif es in; © Tony Bass)

WAT IS DIT HIER NU? (3)

Gezien het gegeven dat ik niet kan weten wat dit hier nu is, noch dat iemand anders kan weten wat dit hier nu is, kan ik twee dingen doen. Ik kan rusten in het feit dat ik niet weet wat dit is en gewoon maar zien wat er gebeurt, of ik kan voor mezelf een werkbare hypothese verzinnen voor wat dit hier nu is en mijzelf wijsmaken dat het waar is; bij wijze van spreken een zelfopgelegde cognitieve dissonantie ontwikkelen.

De eerste optie, rusten in wat is, is de minst vermoeiende en de meest saaie; de tweede, zelf verzinnen wat dit is en net doen alsof dat waar is (terwijl ik weet dat dit niet zo is), is de meest vermoeiende maar wellicht de minst saaie.

De vraag lijkt te zijn welke van de twee je kiest, ware het niet dat er (in mijn bescheiden mening) niet werkelijk een keuze is. Ik vermoed, hallucineer, dat het te maken heeft met de aard van het beestje — het lichaam-geest-systeem — wat het wordt. Het is ook niet aan mij om te zeggen of te beslissen welke hypothese of leef methode het beste is.

Ikzelf, dat wil zeggen, dit lichaam-geest-systeem, rust voornamelijk in wat is, wat heel saai en letterlijk ‘vervelend’ kan zijn (als in: ik verveel me), en ik maak mezelf wijs dat dit allemaal werkelijk iets is wanneer ik interactie heb met de schijnbare mensen en wereld om mij heen. Het laatste kost mij soms zoveel energie dat ik daarna vaak een dag nodig heb om

weer op krachten te komen, dus ik heb niet al te veel interactie met schijnbare andere mensen.

Het volgende is de door mij aangenomen hypothese over wat dit hier nu is:

Er is alleen 'dat wat is' dat ik het liefst 'Waarheid' noem. Alles wat daarin schijnbaar verschijnt — het leven op aarde in het universum — is een verbeelding of projectie in die Waarheid. Die Waarheid is niet een entiteit, het is niet letterlijk 'iets'. Het is oneindig, tijdloos en ruimteloos. Het is alles en niets en overal en nergens, maar het is het enige dat is, ook al weet ik niet wat het is. Het is 'dat wat is' en ik label het 'Waarheid'.

Waarom? Omdat dit me een goed idee lijkt op dit moment. Het punt blijft dat ik niet weet wat het is en ik weet zelfs niet zeker dat het is, maar aangezien er een illusie en Droomstaat in verschijnt, vermoed ik en neem ik aan dat er iets moet zijn waarin dat alles verschijnt, en dat noem ik 'dat wat is' of 'Waarheid' — maar in principe kun je het noemen wat je wilt, er is letterlijk niets en niemand die dat enige fuck kan schelen.

Ikzelf, zoals ik al zei, rust in wat is, in absolute saaiheid en mijzelf vervelend, en wanneer ik jou of iemand anders tegenkom, dan doe ik net alsof jij en die andere persoon bestaat. Wellicht geloof jij, of die ander, dat we allemaal echt waar zijn

en dat hetgeen we samen meemaken echt waar is en echt gebeurt, maar ik ben me er ten alle tijden bewust van dat dit (voor mij) niet zo is.

Dit is (voor mij) de meest werkzame methode, aangezien ik het fysiek en mentaal niet kan opbrengen om mij 24 uur per dag wijs te maken dat dit hier nu, dit leven op aarde in dit universum, werkelijk een tastbare realiteit is; aangezien ik er absoluut van overtuigd ben dat dit niet zo kan zijn.

DE GRAP

De grap van dit leven op aarde is dat niets waar is en daardoor in principe alles mogelijk is. Net zoals in tekenfilms en Hollywood films alles mogelijk is wat verzonnen kan worden (dankzij de techniek en de onwaarheid van dat wat verzonnen is), zo is ook in het schijnbare dagelijkse leven alles mogelijk wat verzonnen kan worden. En als je gelooft dat het waar is, dan is het opeens schijnbaar waar en gebeurt het schijnbaar allemaal echt.

Of dit nu iets positiefs is als “alles is liefde” en “de mensheid is inherent goed”, of iets schijnbaar negatiefs als “de Illuminati controleert alles en wil een wereldregering en een Nieuwe Wereldorde” of “de wereldpolitiek wordt gecontroleerd en gereguleerd door shapeshifting reptilians“, maakt niets uit. Als je het gelooft, dan is het schijnbaar waar omdat alles wat je kunt bedenken mogelijk is.

UFO's? Natuurlijk! Waarom niet? Big Foot? Monster van Loch Ness? Vliegende draken? Vampieren? Zombies? Natuurlijk! Waarom niet? Alles is mogelijk omdat niets waar is en als je het kunt verzinnen en er daadwerkelijk absoluut in gaat geloven, dan is het waar voor jou en volgens jou schijnbaar waar voor iedereen.

Het is Maya's Droomland en de enige functie van dit Droomland, is de schijnbare entiteiten die er schijnbaar in leven te laten geloven dat het allemaal echt waar is. Ze moeten

geloven dat wat ze geloven zo ontzettend echt waar is dat ze het zullen verdedigen tegenover iemand anders die gelooft dat wat hij gelooft zo ontzettend echt waar is dat hij het zal verdedigen tegenover iemand anders die gelooft dat iets anders echt waar is.

En dat terwijl niets waar is... dat is de grap die eigenlijk helemaal niet grappig is. Het enige voordeel van deze grap is dat de grap zelf ook niet waar is, maar dat gelooft bijna niemand.

BEZIGHEIDSTHERAPIE

Het menselijk leven is bezigheidstherapie. Ik maak hier onderscheid tussen mensen en dieren, omdat de meeste dieren simpelweg bestaan en doen wat ze doen zonder daarbij het idee te hebben dat het anders moet zijn of ooit anders zal zijn. De mens gelooft dat er problemen zijn die opgelost moeten worden, de mens denkt dat het niet goed is en anders zou moeten zijn, de mens doet dingen om er voor te zorgen dat het in de toekomst ‘beter’ zal worden.

Zoals ik in eerdere blogs heb gezegd, weet niemand waarom het is zoals het is. We kunnen alleen schijnbaar vaststellen dat het schijnbaar is zoals het schijnbaar is... en dit (de schrijver maakt een weids gebaar waarmee hij de omgeving aanduidt) is dat. Schijnbaar is er de schijnbare noodzaak ontstaan om deze Droomstaat te creëren en schijnbaar moesten er mensen zijn die deze Droomstaat kunnen ervaren. Maya is de architect van de Droomstaat en Ego is de bezigheidstherapeut die ons van alles laat doen om ‘dat wat schijnbaar zo is omdat het is’ te veranderen en te verbeteren.

Dit ervaren van de Droomstaat kan alleen wanneer er directe interactie is en interactie vereist wrijving en ongemak. Wanneer de Droomstaat wordt doorzien als ‘Droomstaat’, dan is er geen directe interactie meer, omdat bij alles wordt ingezien dat het ‘bullshit’ is. Wanneer je ‘weet’ dat wat je ervaart niet ‘echt

waar' is, dan is er geen wrijving of ongemak en is de ervaring voorbij.

Het is een feit dat iedereen, elke mens, nu op dit moment, kan zien dat het allemaal niet waar is. Dit vereist een simpele actie, namelijk: neem de tijd en de rust om te onderzoeken of het allemaal 'echt waar' is. Om dat te voorkomen, zorgt Maya (de architect van de Droomstaat) ervoor dat Ego (de bezigheidstherapeut) de mensen bezighoudt zodat zij niet de tijd en de rust hebben om heel even te stoppen, een stap achterwaarts te doen en te zien dat het allemaal niet 'echt waar' is.

De beste bezigheid, zo heeft Ego kunnen vaststellen, is een bezigheid die drama, bezorgdheid en angst oplevert. Er is voor ieder wat wils. Voor de ene mens is het 't immigratieprobleem, voor de ander de opwarming van het milieu of de overbevolking. Of de verschillende religies waarbij 'mijn' religie beter is dan 'hun' religie, 'mijn' God beter is dan 'hun' God. Of gewoon de mensen van een ander ras, met een andere kleur, een andere politieke overtuiging, die een bedreiging vormen voor 'mijn' cultuur. Of de wereldwijde samenzwering ter stichting van de Nieuwe Wereldorde, de demonische doelen van banken en monetaire instellingen, de dreiging of ontkenning van buitenaards leven, shape-fucking-shifting reptilians.

De milieu activisten denken dat ze actie voeren om het milieu te redden, maar ze zullen nooit het milieu redden. Ze zullen

alleen maar bezig zijn met tot in eeuwigheid van dagen actie te voeren zodat zij niet de tijd en de rust hebben om heel even te stoppen, een stap achterwaarts te doen en te zien dat het allemaal niet 'echt waar' is.

Het patroon mag duidelijk zijn, voorstanders en tegenstanders van alle zaken zitten allemaal in hetzelfde schuitje en Ego sticht af en toe een brandje om ons maar bezig te houden. Alle mensen zijn bezig om het bezig zijn, zodat zij niet de tijd en de rust hebben om heel even te stoppen, een stap achterwaarts te doen en te zien dat het allemaal niet 'echt waar' is.

De bedoeling van de Droomstaat (als ik zo vrij mag zijn een bedoeling te hallucineren) is om deze Droomstaat zo lang mogelijk te laten door sudderen. Dat kan alleen als zo min mogelijk mensen doorkrijgen dat het een Droomstaat is en de enige methode om dat voor elkaar te krijgen, is er voor zorgen dat zij geen tijd hebben om na te denken. Met ander woorden: Houd de mensen bezig zodat ze zichzelf dom houden.

Het menselijk leven is alleen maar bezigheids therapie. We zijn bezig om het bezig zijn en niet om iets te bereiken, te veranderen of te verbeteren... omdat er niets te bereiken, te veranderen of te verbeteren is. Niemand is bezig om zijn ideaal te verwezenlijken of zijn doel te bereiken, aangezien dat niet de bedoeling is. Het is letterlijk allemaal Maya's bullshit en zij wil dat het zo lang mogelijk blijft stinken... en dat kan alleen als zoveel mogelijk mensen haar shit serieus nemen.

SPIRITUELE AUTOLYSE, HOE DOE JE DAT?

Men vraagt mij best wel vaak: “Ik wil Spirituele Autolyse doen, maar ik weet niet hoe?” Mijn antwoord is meestal iets in deze richting:

Schrijf op wat jij gelooft of denkt dat waar is en doe alsof je het aan iemand anders probeert duidelijk te maken. Blijf dit doen totdat je er absoluut van overtuigd bent dat wat je hebt geschreven absoluut waar is en je er absoluut van overtuigd bent dat die ander het absoluut begrijpt.

Vaak krijg ik dan alsnog de reactie: “ik weet niet hoe ik dat moet doen.” Die reactie is bullshit en komt niet voort uit het niet weten, maar komt voort uit angst en onzekerheid. Iedereen heeft op school geleerd om te schrijven en als je even je best doet kun je best wel een verzonnen “lezerspubliek” verzinnen.

Mijn onderwerp was de globale samenzwering van de Illuminati en hun doel “De Nieuwe Wereldorde” en mijn verzonnen “lezerspubliek” was in eerste instantie de mensen die mijn allereerste artikel lazen in het maandblad “Exposure Magazine” (link naar de Nederlandse vertaling van het Engelstalige artikel), daarna de mensen die mijn ingezonden brieven in Het Parool lazen (link naar een bloemlezing van de

Parool Brieven), daarna de mensen die mijn website www.snips.nl bezochten en als laatste jij die dit hier nu leest.

Toen ik begon met schrijven wist ik niet of iemand ooit zou lezen wat ik schreef, maar als er iemand bestond die het zou lezen, dan schreef ik het voor die persoon. Dat is (Spirituele) Autolyse. Ik ben in 1991 begonnen met op te schrijven wat ik geloofde dat waar was om vanaf dat punt verder te zoeken naar wat waar is. Ik schreef zonder wakker te liggen van de mogelijkheid dat ik iets nieuws kon ontdekken dat iets wat ik eerder geloofde zou tegenspreken. Het gaat namelijk niet om jouw of mijn waarheid, het gaat er om of het waar is.

Voor alle duidelijkheid, toen ik begon met schrijven bestond de term “Spirituele Autolyse” nog niet. Jed McKenna heeft de term verzonnen en gepubliceerd in zijn eerste boek “Spiritual Enlightenment, The Damnedest Thing” (2002) en ik heb dat pas gelezen in 2007; maar terugkijkend moet ik vaststellen dat ik Spirituele Autolyse heb gedaan zonder te weten wat het was of hoe het moest.

Houd tijdens het schrijven altijd in gedachten dat iets dat absoluut waar is, waar moet zijn voor iedereen onder alle omstandigheden. De kans dat jouw waarheid daaraan voldoet, is miniem, maar je blijft het proberen en je blijft het opschrijven aan welk publiek je dan ook verzonnen hebt. Schrijf enkel om iets te vinden wat waar is. Schrijf niet om er zelf beter van te

worden, schrijf niet om er iets mee te bereiken, schep geen verwachtingen vooraf... Ga het gewoon doen.

Het probleem is namelijk niet dat iemand die Autolyse wil gaan doen, niet weet hoe het gedaan moet worden, het probleem is dat die persoon zichzelf wijsmaakt dat hij niet weet hoe het gedaan moet worden. Hij maakt zich dat wijs omdat hij bang is te falen, bang is om het verkeerd te doen, bang is dat de uitkomst niet zal zijn wat hij graag wil dat het zal zijn.

De vraag is: wil je wakker worden of wil je bang blijven? Mij maakt het geen reet uit, maar het lijkt mij een gezond idee om op te houden met jezelf in de zeik te nemen. Als je Autolyse wilt gaan doen, dan moet je het gewoon gaan doen. Kies een onderwerp, kies een publiek en ga gewoon aan de slag. Ga schrijven! Houd op met jezelf wijsmaken dat je niet weet hoe je het moet doen, want dat is een smoes om er maar niet aan te beginnen... omdat je bang bent. Fuck bang zijn! Ga schrijven!

NIETS IS NOOIT EN NERGENS

Ik had gisteren een korte mailwisseling met een dierbare vriendin (in eerdere blogs en artikelen noem ik haar 'A.V.'). Ze stuurde me een link naar een documentaire over de "Jezus Mythe" waarin werd uitgelegd dat en waarom 'Jezus nooit bestaan kan hebben, en eindigde met de vraag:

"Dus hoe zit het met die Cursus dan?"

Ik antwoordde met een korte 'rant' die als volgt ging:

"Hoe zit het met De Cursus? Ik ben dat Jezus en God gedoe al snel los gaan zien van de inhoud, waarin een aantal zaken beschreven worden die ik toen ik het las kon gebruiken. Life's a piece of shit... alles is gelogen en niets is waar en iedereen, inclusief wij, is compleet gestoord. Dat is ongeveer mijn huidige startpunt en van daaruit probeer ik er iets van te maken tot het een keer ophoudt. Misschien is er alleen maar leven voor het leven en na de dood, en is dit wat we nu meemaken een soort van comateuze droomstaat waarin we het onmogelijke proberen te begrijpen en te verklaren, terwijl het allemaal bullshit is, allemaal verzonnen verhaaltjes... a la The Matrix."

Waarop mijn dierbare vriendin ‘A.V.’ antwoordde:

“‘Voor het leven en na de dood’ is deel van de comateuze droomstaat... Zo makkelijk kom je er niet vanaf.”

En ze heeft een punt. Het leven voor het leven (voor de geboorte) en een leven na de dood is nog steeds iets dat gezien en wellicht ervaren wordt vanuit het idee van een ik-persoon dat een leven heeft voor de geboorte en/of na de dood. Dit ik-persoon is een gedroomd karakter, een verzonnen protagonist in een verzonnen verhaal, en bestaat niet werkelijk, en een niet bestaand ik-persoon kan geen leven voor de geboorte of na de dood hebben, anders dan in de Droomstaat.

Onbewust leefde er in mijn gedroomde hersenen/geest het idee dat er iets moet bestaan, iets dat ik werkelijk ben, en dat bestaat buiten dit schijnbare leven op een schijnbare aarde in een schijnbaar universum. Maar ook dat is een verzonnen verhaaltje. Zoals veel leraren en leringen, waaronder De Cursus, ons laten weten, is er nooit iets gebeurd. Wat deze leraren en leringen open laten en niet benoemen, is de laatste stap in de redenering: Er is ook niet iets waarin nooit iets is gebeurd.

Wel worden er namen gegeven en labels gehangen aan dat ‘niets waarin schijnbaar iets dat niets is gebeurd’. De Cursus noemt het ‘GOD’, Nisargadatta noemt het ‘Het Absolute’ en Jed McKenna noemt het ‘Waarheid’, veel mensen noemen het

‘Bewustzijn’. Maar hoe kun je in hemelsnaam iets wat niet is, beter bekend als ‘niets’, benoemen? Hoe kun je überhaupt weten of vaststellen dat dit ‘niets’ iets of niets is?

Als er alleen maar niets is, dan is alles wat daarin schijnbaar verschijnt, ook niets — want vanuit niets kan alleen niets komen, er ontstaat nooit iets vanuit niets — dus hoe kan iets dat niets is iets dat niets is een naam geven of vaststellen dat het bestaat? Antwoord: Dat kan niet! Als er nooit iets is gebeurd is er nooit iets ontstaan en als er nooit iets is ontstaan dan kan het enige dat schijnbaar bestaat alleen maar ‘niets’ zijn.

Sterker nog. Het benoemen van dat ‘niets’ als ‘niets’ is al teveel, omdat er niet iets is dat dit ‘niets’ kan benoemen als ‘niets’. Bovendien is er niets dat kan vaststellen, observeren of ervaren dat dit ‘niets’ bestaat. De vaststelling ‘er is alleen maar niets’ is onmogelijk vast te stellen, omdat de vaststelling ‘niets is’ al teveel is. ‘Niets’ kan niet ‘zijn’, simpelweg omdat het niet iets is. De ontkenning van ‘niets is’ is evenredig onzinnig, aangezien de vaststelling ‘niets is niet’ alleen maar bevestigt dat er schijnbaar ‘iets’ is, wat niet zo is.

NIETS IS = NIETS IS = NIETS IS = _____

Dit beschrijft de ultieme en enige angst van waaruit alle andere angsten voortkomen en waarop alles wat er schijnbaar gebeurt en gedaan wordt is gebaseerd, om maar te bewijzen dat er wel

iets is en dat er wel iets gebeurt en dat er wel iets bestaat dat er toe doet. We nemen ten onrechte aan dat er iets moet bestaan omdat wij schijnbaar bestaan. Zelfs als wij slechts een illusie in een Droomstaat zijn, dan nog moet die Droomstaat, samen met ons, ergens in verschijnen.

Die ultieme en enige angst is: De angst om niet te bestaan.

Niet de angst om niet meer te bestaan, niet de angst om dood te gaan, maar de angst om niet te bestaan omdat je nooit hebt bestaan! De angst voor het onontkoombare feit dat er daadwerkelijk NIETS is. Dit NIETS is nooit en nergens en dus niet oneindig, eeuwig en overal.

Er is geen Waarheid, geen GOD en geen Het Absolute; alleen maar verzonnen verhaaltjes zonder iets dat het verzint. Er is niet iets dat nooit is gebeurd, er is niets, nooit en nergens, omdat er nooit iets is gebeurd.

HET EINDE VAN DE WEG

Met de conclusie dat niemand kan weten wat ‘dat wat is’ is of waarom er zoiets schijnt te bestaan als de ‘Droomstaat’ — waarin wij schijnbaar gedroomde karakters zijn die schijnbaar een toneelstukje opvoeren dat we ‘ons leven’ noemen, terwijl we ondertussen zijn vergeten dat het slechts een toneelstukje is — en de vaststelling dat ‘dat wat is’ alleen maar ‘niets’ kan zijn — aangezien er nooit iets is gebeurd — zit mijn ‘taak’ er volgens mij wel op.

Ik kan niet meer vertellen dan ik nu heb verteld en niet meer opschrijven dan wat ik inmiddels heb opgeschreven. Wanneer ik mijn catalogi aan geschriften doorlees, dan merk ik dat ik al geregeld in herhaling val; dat ik iets schrijf wat ik al eerder heb opgeschreven en dus iets opnieuw herinner wat ik me al herinnerd had, maar was vergeten dat ik het was vergeten.

Aan het einde van de weg is er geen verlichting en iedereen die beweert dat daar wel verlichting is, is nog niet aan het einde van de weg. Aan het einde van de weg staat simpelweg een bord waarop staat:

“HIER IS HET EINDE VAN DE WEG!”

Nee hoor, zelfs dat staat er niet; er is alleen een afgrond waar je in dondert.

Misschien schrijf ik nog wel eens een stukje, maar dat zal niets nieuws toevoegen aan wat ik al heb geschreven. Er is namelijk niet meer te ontdekken dan het gegeven dat er niets is te ontdekken. Niets is niets, en het is nooit en nergens. Er is nooit iets gebeurd, er is geen wereld, geen universum en alles is een verzinsel van 'iets' waarvan we geen weet hebben wat dat is en waarom het dit verzint. De enige waarheid is dat niets waar is; niet omdat alles onwaar is, maar omdat er letterlijk niets is om waar te zijn.

OH, THE HORROR!

Niet echt wat we zouden verwachten van zoiets nobels als een spirituele zoektocht naar ons Ware Zelf en algehele verlichting voor iedereen, niet waar? Mensen die op zoek zijn naar iets dat waar is en eigenlijk van tevoren al hebben vastgesteld dat de uitkomst zal zijn dat alles 'Liefde' is (omdat 'verlichte mensen' dat hebben gezegd), moet ik teleurstellen. Alles is niet 'Liefde', omdat er geen 'alles' is; er is alleen maar 'niets' en 'niets' kan niet 'iets' zijn.

Goed, ik heb (volgens mij) alles geschreven wat er te schrijven valt en alles gezegd wat er te zeggen valt. Er rest mij slechts te zijn in dat wat schijnbaar is en te reageren op wat er schijnbaar plaatsvindt. Ik sta open voor wat er langskomt en voor de rest zie ik het wel.

Voor het geval ik niets meer schrijf (wat ik betwijfel, maar goed — one never knows), wens ik iedereen een goede reis en ik zie jullie wel daar waar we gestart zijn.

SPIRITUELE PADEN EN METHODES

Uit persoonlijke ervaring durf ik te zeggen dat alle spirituele paden en methodes niet automatisch leiden naar verlichting of ontwaken. Zen niet, Boeddhisme niet, The Work niet, Advaita niet, Mindfulness niet en ook Een Cursus in Wonderen niet. Ik vermoed dat ik hiermee tegen wat gevoelige schenen zal trappen, maar dat is dan maar zo.

Het enige wat een spiritueel pad of een spirituele methode kan veroorzaken is — als het tegenzit — de illusie (dus niet echt zo) dat ‘alles opeens toch echt wel beter is’; of — hopelijk! — de realisatie dat ze niet werken zodat de laatste strohalm — want dat is wat een spirituele zoektocht is — komt te vervallen en de duik in het ‘zwarte gat van het niets’ kan aanvangen.

Dit is overigens het enige waarbij Spirituele Autolyse kan helpen: het verwijderen van alle laatste strohalmen. Dat is ook wat dit schrijven voor mij betekent. Blijkbaar moet ik blijven opschrijven wat er zich in mijn hoofd/hersens afspeelt en daarvoor is deze blog bedoelt... mijn persoonlijke openbare Autolyse. Maar het is niet de Autolyse dat het ontwaken uit de Droomstaat veroorzaakt, het is de vernietiging van elke houvast en zekerheid en afhankelijkheid.

We zijn ooit op zoek gegaan omdat de wereld die we dachten te begrijpen niet meer klopte, en een spiritueel pad of een spirituele methode is het laatste waarvan we geloven dat het ons

naar de waarheid zal leiden. Blijkbaar nemen we aan dat er iets waar kan zijn, of willen we heel graag geloven dat er iets waar moet zijn, in deze Droomstaat. Als het de Droomstaat zelf niet is, dan moet het wel het pad en de methode zijn die ons uit die Droomstaat leidt.

Maar nee, het pad en de methode bevindt zich in de Droomstaat en alles in de Droomstaat is droom... en dus illusie... en dus niet waar... en dus geen waarheid!

Veel Cursisten in Wonderen geloven graag, of willen graag geloven, dat Een Cursus in Wonderen een uitzondering is op de regel dat alles niet waar is in de Droomstaat, omdat het gedichteerd is door ‘Jezus’, de zoon van God... en dat plaatsen we al snel buiten de Droomstaat. God, Jezus en de Heilige geest hebben een aura van spiritualiteit en het bovenmenselijke, dus we zullen makkelijk geloven dat zij geen onderdeel zijn van de Droomstaat; zij moeten ons wel te hulp zijn gekomen vanuit het goddelijke om ons te redden.

Helaas zijn ook God, Jezus en de Heilige Geest verzinsels in de Droomstaat en in alle eerlijkheid nog minder waar dan jij en ik en de Droomstaat zelf. God, Jezus en de Heilige Geest zijn daadwerkelijk ooit, eeuwen geleden, door gewone mensen verzonnen als methode van onderdrukking en manipulatie; in de vorm van de Bijbel — geschreven door iets van 40 verschillende schrijvers en geen van hen was God — en het Nieuwe Testament — geschreven door Flavius Josephus (echte naam

Yosef ben Matityahu, 37-100 AD) in opdracht van de familie Flavius/Piso.

Sinterklaas heeft meer bestaansrecht dan God en Jezus, aangezien er aantoonbaar bewijs is dat Sint Nicolaas schijnbaar heeft bestaan zoals wij schijnbaar bestaan. God, Jezus en de Heilige Geest hebben nooit schijnbaar bestaan zoals jij en ik schijnbaar bestaan, dus hoe kan een ‘Jezus’, die nooit meer is geweest dan een menselijk verzinsel, een boek dicteren? Dat zou net zoiets zijn als De Paashaas die een boek dicteert, daar zou niemand instinken.

Ik zeg niet dat spirituele paden of methodes fout zijn en ik zeg niet dat je ze niet moet volgen of gebruiken. Ik zeg ook niet dat er niets in Een Cursus in Wonderen staat dat tijdelijk behulpzaam kan zijn. Ik zeg wel dat, als je blind gelooft dat het spirituele pad of de methode die je volgt een absolute waarheid is die je naar bevrijding zal leiden, en er nooit eens het vermoeden bij je opkomt dat het misschien niet is wat je gelooft dat het is, je nog steeds gevangen zit in de Droomstaat zonder enige kans op een weg er uit. Het is gezond om op een gegeven moment letterlijk alles in twijfel te trekken.

Wanneer je nooit je eigen zoektocht in twijfel trekt en maar blijft geloven dat het waar en goed is wat je gelooft, dan heeft Ego je zoektocht gekaapt. Het kan Ego niet schelen wat je gelooft, als je maar iets gelooft. Je mag geloven dat je dankzij een spiritueel pad, een spirituele methode of voor mijn bloody

friggin' part een spirituele goeroe bent ontwaakt en nu verlicht bent, want, omdat dit niet waar is, kan het Ego niets schelen als je het gelooft.

Letterlijk alles wat je in de Droomstaat ervaart of gebruikt is niet waar. De spirituele methodes en paden zijn vergelijkbaar met een splinter die je gebruikt om een andere splinter te verwijderen; wanneer dat gelukt is, gooi je ze allebei weg. Als je echt wilt ontwaken uit de Droomstaat, dan moet je op een gegeven moment bereid zijn je goeroe, jouw pad en alle methodes te verlaten, stuk te slaan en te verbranden.

Als je wilt ontwaken uit de Droomstaat dan moet je letterlijk overal afscheid van nemen en niets meer als waar of waarheid accepteren. Zolang je nog ergens aan gehecht bent, zolang je nog gelooft dat er iets is dat je kan helpen of bedreigen, zit je vast in de gevangenis van het Ego-denken; zelfs als je gelooft dat dit niet zo is. Een slaaf is het makkelijkst te controleren en te onderdrukken als je hem doet geloven dat hij een vrij mens is.

DE MOTIVATIE IS WEG

Dit is niet klagen, maar gewoon iets wat ik op wil schrijven. Mijn hele schijnbare leven heeft het schrijven me altijd ‘verder’ geholpen, dus laat ik het daarvoor maar blijven gebruiken. Dit is vanzelfsprekend ‘persoonlijk’, dus je mag het lezen, maar het hoeft niet.

Vroeger dacht ik, net als iedereen, dat ik, de aarde en het universum echt bestond. Ik geloofde dat ik één leven had en dat ik er na mijn sterven niet meer zou zijn. Ik geloofde dat, als ik iets wilde doen, ik dit nu in dit leven moest doen en ik geloofde dat alles wat een mens op aarde deed, op één of andere manier van belang was voor de tijd die na die mens kwam.

O ja, ik geloofde ook dat tijd bestond en dat geschiedenis lineair was. Wat automatisch inhield dat alles wat ik deed in mijn leven van invloed was op de tijd na mij. Het hoefde niet per se van grote invloed te zijn, maar het had invloed. Zoals Bram Vermeulen schreef:

*“Ik heb een steen verlegd, in een rivier op aarde.
Nu weet ik dat ik nooit zal zijn vergeten.
Ik leverde bewijs van mijn bestaan.
Omdat, door het verleggen van die ene steen,
de stroom nooit meer dezelfde weg zal gaan.”*

Kortom: ik had enige motivatie om iets te doen met mijn tijd op aarde. Die motivatie is nu weg omdat ik — zoals men in sommige kringen zo treffend zegt — ik gestorven ben tijdens mijn leven. Dit houdt in dat ik nu weet dat ik niet besta, dat de wereld niet bestaat, dat het universum niet bestaat, dat tijd niet bestaat en dat niets er toe doet... anders dan in de illusie van de Droomstaat, die, vanzelfsprekend, ook niet bestaat.

Poëtisch gezien heeft mijn zoektocht er toe geleid dat ik zie dat hetgeen ik dacht te zijn nooit heeft kunnen bestaan en daardoor alsnog symbolisch is gestorven. Hierdoor is het illusionaire lichaam leeg achtergebleven en zweefde ‘de gedacht aan mij’ lichaamloos rond in ‘voor altijd niets’. Schijnbaar zoeken die twee elkaar weer op, ook al is het niet meer een optie of een mogelijkheid om ‘ik in een lichaam’ ooit nog serieus te nemen.

In het verleden deed ik iets, leefde ik niet extreem maar redelijk actief, omdat ik dacht dat het ergens toe leidde. Ik dacht dat het van belang was en een goed idee. Nu doe ik alleen iets wanneer er een schijnbare noodzaak ontstaat, wat verrassend weinig gebeurt, waardoor ik in feite zelden iets doe. Ik verveel me vaak, maar voel geen noodzaak om iets te verzinnen om die verveling tegen te gaan, omdat alles wat ik verzin geen noodzaak is.

Heel af en toe verlang ik wel eens terug naar de tijd dat ik gewoon nog geloofde dat ik bestond, de aarde bestond, het

universum bestond en alles wat ik deed er tot op een bepaald klein niveau toe deed. Maar er is geen weg terug. Je kunt niet meer iets geloven wanneer je gezien hebt dat het niet waar is... dat is het risico, of eigenlijk de zekerheid, van wakker worden.

Het lukt me om mezelf wijs te maken dat dit allemaal enigszins waar is, wanneer ik bij voorbeeld met iemand anders samen ben om iets te doen. Dit is veelal op instigatie van die ander, aangezien ik geen noodzaak meer ervaar om iets te ondernemen. Ik houd dat slechts korte periodes, een paar uur, een avondje of een middagje hoogstens, vol en dan ontstaat er alweer storing en breekt de realiteit van 'voor altijd niets' door de kieren van mijn tijdelijke opschorting van ongelof.

Zonder een directe noodzaak doe ik vrijwel niets, en als ik vrijwel niets doe, dan verveel ik me. Daar is op zich niets mis mee, maar het leek me een goed idee om dat eens op te schrijven.

ER IS GEEN WERELD

Los van mijn haat-liefde relatie met Een Cursus in Wonderen, staat er in die Cursus wel een opmerking die voor mij in één keer de illusie van deze schijnbare werkelijkheid heel duidelijk stelt: Er is geen wereld!

POEF!

... en weg is alles.

Hieronder de context:

“De wereld op zichzelf is niets. Jouw denkkeest moet er betekenis aan geven. En wat jij erin aanschouwt zijn jouw wensen, die je ten tonele hebt gevoerd zodat jij ernaar kunt kijken en kunt denken dat ze werkelijk zijn. Misschien denk je dat jij de wereld niet hebt gemaakt, maar met tegenzin bent gekomen naar wat al was gemaakt en beslist niet stond te wachten tot jouw gedachten er betekenis aan gaven. Maar feitelijk heb je toen je kwam, precies gevonden wat je zocht.

Er is geen wereld los van wat jij wenst, en hierin ligt jouw uiteindelijke bevrijding. Verander slechts je denken over wat je wilt zien en heel de wereld zal onvermijdelijk in overeenstemming hiermee veranderen. Ideeën verlaten

hun bron niet. [...] Het is geen trots die jou zegt dat jij de wereld die je ziet, gemaakt hebt, en dat ze verandert als jij je denken verandert.

Maar het is trots die beweert dat je in een wereld gekomen bent die volledig los van jou staat, ontoegankelijk voor wat jij denkt en volkomen afgezonderd van wat jij toevallig denkt dat ze is. Er is geen wereld! Dit is de kerngedachte die de cursus probeert te onderwijzen.”

(Een Cursus in Wonderen, Les 132, Werkboek)

Nu ben ik niet iemand die gek is op het citeren van opmerkingen van anderen, met de air van ‘zie je wel, hij zegt het dus het is waar’. Waar het me om gaat is dat mijn persoonlijke ervaring van ‘wat waar is en wat niet’ mij ontegenzeggelijk laat zien dat er geen wereld is, en zonder een wereld geen ‘ik’ en geen ‘jij’ — en dat houdt letterlijk de verdwijning van het universum in.

Dit is mijn absolute overtuiging, maar als ik er over na ga denken en het middels redentie probeer te verklaren of aan een ander uit te leggen (wat ik steeds minder vaak doe) dan kan mijn verstand er niets mee. Het is namelijk voor het geest-lichaam-systeem onmogelijk te begrijpen dat het niet bestaat terwijl het de directe en tastbare ervaring heeft dat het rondloopt op deze aarde in dit universum.

Vandaar ook dat ik het eens ben met de stelling dat, als je middels logisch redeneren en je verstand jezelf probeert te

bevrijden of te laten ontwaken uit de Droomstaat, dan gaat je dat nooit lukken — met, zoals je ziet, de nadruk op NOOIT. Als je het wilt begrijpen, als je het mentaal wilt snappen, dan zul je nooit ontwaken. Maar door er heel erg hard en serieus over na te denken kan het gebeuren dat je — bij wijze van spreken — voorbij je verstand en je denken ‘schiet’ en het een weten voorbij het weten wordt.

Dat is de waarde van het woordje ‘VERDER’. Het vertelt je dat je niet moet opgeven wanneer het je niet lukt om het te begrijpen en niet moet stoppen wanneer je denkt en gelooft dat je het snapt en begrijpt en weet. En niemand kan je daarbij helpen, je moet het zelf doen.

KORT TUSSENDOORTJE

Ik kom toch altijd weer terug op vier ‘lessen’ die in Een Cursus in Wonderen staan:

- **Er is geen wereld**
- **Er is nooit iets gebeurd**
- **Ik geef alles alle betekenis die het (schijnbaar) heeft**
- **Ik voel nooit onvrede om de reden die ik denk**

Lost dit alle problemen en obstakels op die dit dualistische leven mij voor de voeten werpt? Nee, want als het zo gemakkelijk zou zijn als het daadwerkelijk simpel is, dan zou niemand problemen en obstakels ervaren. Niettemin, als er al realisaties bestaan die problemen en obstakels verlichten en verminderen, dan zijn het deze vier lessen.

Ik herhaal ze nog een keer:

- **Er is geen wereld**
- **Er is nooit iets gebeurd**
- **Ik geef alles alle betekenis die het (schijnbaar) heeft**
- **Ik voel nooit onvrede om de reden die ik denk**

HINKEN OP TWEE BENEN

De realisatie dat er alleen maar [??] is en dat alles wat plaatsvindt in tijd en ruimte alleen schijnbaar plaatsvindt in [??] (en dus niet echt waar is en eerder een soort van Droomstaat is), levert de situatie op dat de ik die zich dat realiseert, niet kan bestaan buiten dat wat schijnbaar plaatsvindt in [??] en tegelijk weet dat het allemaal niet waar is en er nooit iets is gebeurd. Hij moet het dus schijnbaar doen in- en met dat wat schijnbaar plaatsvindt in [??] tot het lichaam het opgeeft.

Maar dat is niet per se een probleem.

Een probleem ontstaat wanneer die ik interactie heeft met schijnbare andere ‘ikken’ die zich nog niet gerealiseerd hebben dat alles wat plaatsvindt alleen schijnbaar plaatsvindt in [??]. Zij geloven nog dat dit hier, het leven op planeet aarde in het universum, echt waar is. De realiserende ik en de andere ikken leven schijnbaar in dezelfde wereld maar in compleet andere paradigma’s.

Dit houdt in dat die andere ikken geloven dat alles wat de realiserende ik zegt en doet werkelijk bloedserieus bedoeld is, omdat die andere ikken niet begrijpen dat die eerste ik zich gerealiseerd heeft dat het allemaal niet waar is. En hoe zouden die andere ikken het ook kunnen begrijpen? Dus die ikken gaan met de realiserende ik in gesprek, ervan uitgaande dat zij het allebei over dezelfde realiteit hebben; wat niet zo is.

Daarnaast heb je weer andere ikken die zich ook gerealiseerd hebben dat alles wat plaatsvindt alleen schijnbaar plaatsvindt in [??]. In zo'n geval kan het zo zijn dat die andere realiserende ikken geloven dat de eerste realiserende ik, omdat die zich toevallig bezighoudt met zaken die zich afspelen in deze Droomstaat en doet alsof het echt is (omdat dit de gemakkelijkste manier is om te functioneren), die Droomstaat als een werkelijk bestaande realiteit accepteert; wat niet zo is.

Zo hinkt de realiserende ik voortdurend op twee benen — en dat is te begrijpen. De Droomstaat is een dualistische egoland, natuurlijk hinkt de gerealiseerde ik op twee benen! Hoe zou het anders kunnen zijn? Het punt is alleen dat hijzelf weet wanneer hij op welk been hinkt en de mensen om me heen, de andere niet-realiserende ikken en de andere realiserende ikken, niet. Althans, de realiserende ik kan niet vaststellen wanneer dat wel of niet het geval is.

Daar is verder niets mis mee, het is alleen af en toe een beetje verwarrend... net als het bovenstaande verhaaltje, zo realiseer ik me.

WAKKER WORDEN & DE 'IK' VERGISSING

(Spirituele) Autolyse is een manier om alles wat jij als werkelijkheid ziet en ervaart nader te bekijken zodat jij het uiteindelijk kunt doorzien als zijnde 'niet waar'. Het is een methode om stap voor stap alle blokkades te verwijderen die je weerhouden om op zoek te gaan naar het antwoord op de belangrijkste vraag: "Wat ben ik?"

Maar, aangezien je al bent wat je bent, ben je niet in staat bent om dat te onderzoeken. Je kunt niet naar jezelf kijken of vaststellen wat je bent, omdat je dat alleen maar kunt zijn. Dus wat je doet is onderzoeken en vaststellen wat je niet bent tot die belangrijke vraag niet meer om een antwoord vraagt.

Et voilà, je bent wakker.

Nou ja, jij niet, maar er is wakker zijn. En in dat wakker zijn is er denken, zien, voelen, ruiken, proeven en horen — kortom: zijn. Met andere woorden: alles gaat gewoon door zoals het altijd ging, het enige verschil is dat jij, als 1ste persoon enkelvoud, je er niet meer mee identificeert. Correctie, aangezien er geen 1ste persoon enkelvoud is (en nooit is geweest), ontstaat er geen identificatie meer met dat wat schijnbaar simpelweg plaatsvindt.

Om wakker te worden, wat op een romantische en commercieel verkoopbare manier "verlichting" wordt genoemd, heb je geen ingewikkelde methodes nodig. Je hoeft niet naar

dure retraites en het hoeft geen jaren te duren. Je hoeft alleen maar heel erg serieus te gaan onderzoeken wat jij bent, door vast te stellen wat je niet bent. Maar voordat je de ruimte hebt om dat te gaan doen, dien je alle blokkades, alle geloven, alle aannames, alle trauma's, alle bullshit, tegen het licht te houden en te verwijderen; waarvoor (Spirituele) Autolyse — schijf het op en kijk er serieus en eerlijk naar — een goede methode is.

Wanneer je dat gedaan hebt en je hebt alle persoonlijke bullshit verwijderd, geven twee oude knarren goede methodes aan:

Sri Nisargadatta Maharaj (1897-1981):

Nisargadatta stelde voor om je te concentreren op het “I Am” (Ik Ben) gevoel. Hiermee bedoelt hij de absolute kern van WAT jij bent. Niet WIE je bent, niet WIE of WAT jij DENKT te zijn, maar WAT jij bent. Dit kun je overal doen, bij alles wat je doet, en als je het serieus aanpakt kun je, net als Nisargadatta, binnen drie jaar wakker zijn.

Sri Ramana Maharshi (1879-1950):

Ramana stelde voor om je te concentreren op de “Wie ben ik?” vraag, met de toevoeging dat je dit dient te gebruiken om op zoek te gaan naar jouw Ego. Wanneer je dat heel erg serieus doet en voortdurend, bij alles wat je doet, probeert dat Ego te lokaliseren, dan kun je niet anders dan er achter komen

dat er geen Ego te vinden is. Zonder Ego geen identificatie met de 'ik', zonder identificatie met de 'ik' ben je wakker.

Beide methodes kosten geen geld en, als je het heel serieus doet, kun je binnen een relatieve korte tijdsperiode wakker worden.

Een reden waarom weinig mensen dit doen, is omdat er de angst bestaat dat de persoon die zij denken te zijn zal verdwijnen wanneer het Ego wordt doorzien of wanneer er geen identificatie meer zal zijn met de 1ste persoon enkelvoud ('ik'). Maar die angst is ongegrond, aangezien jij nooit de persoon bent geweest die je denkt te zijn, en wat niet is kan niet verdwijnen.

Die angst is gebaseerd op de misvatting dat er nu een 'ik' is die alles hoort, ziet, voelt, ruikt en proeft, terwijl dat niet zo is. Na ontwaken heb je niet zoiets als een 'ik' verwijderd waar deze er eerst wel was, want die 'ik' heeft nooit werkelijk bestaan. Het enige wat er gebeurt na ontwaken is dat de foute aanname dat er een 'ik' was is verwijderd. Met andere woorden: de vergissing is gecorrigeerd en de werkelijke situatie is hersteld.

De situatie zoals die plaatsvindt in de illusie, in de Droomstaat, is als volgt:

Alles wat er gebeurt, alles wat schijnbaar plaatsvindt, gebeurt vanzelf en wordt niet gedaan door een afgescheiden entiteit (een 'ik'). Er IS denken, er IS voelen, er IS horen, er IS zien... et cetera.

Vervolgens — en waarom dat is weet ik niet — wordt er vanuit het denken een ‘ik’ (1ste persoon enkelvoud) verzonnen die, nadat er is gedacht, gevoelt, gehoord, gezien, et cetera, vóór de actie wordt geplaatst en elke actie claimt als zijnde van hem of haar en gedaan door hem of haar.

Dit heeft als gevolg dat er opeens schijnbaar een ‘ik’ is die denkt, voelt, hoort, ziet, et cetera, waar die ik er in werkelijkheid nooit was. Die ‘ik’, dat wat jij denkt te zijn, dat personage waarmee jij je identificeert, wordt pas achteraf verzonnen en heeft nooit, en zal nooit, werkelijk bestaan en heeft nooit, en zal nooit, iets doen.

De angst om jezelf na het ontwaken kwijt te raken is gebaseerd op de foute aanname, het foute geloof, dat jij er voor het ontwaken wel bent geweest. Die ‘ik’ die we denken te zijn, die claimt alles te doen en alles te ervaren, heeft nooit bestaan en zal nooit bestaan. Die ‘ik’ is een misvatting, een verzonnen verhaal, dus door te ontwaken verwijder je niet een Ego of een Zelf of een IK, je verwijderd alleen maar de vergissing waardoor je dacht dat er een Ego, Zelf of een IK bestond.

Je verwijderd een foute aanname, en ik kan geen reden verzinnen waarom je een foute aanname zou willen behouden. Het kost niets en neemt niet veel tijd om de vergissing te

corrigeren. Na de correctie gebeuren er alleen nog maar dingen en is er zien, horen, voelen, ruiken en proeven, zonder dat dit als ‘persoonlijk’ wordt ervaren of ‘jij’ je er mee identificeert. Net zoals dat altijd is geweest, alleen dacht je ten onrechte dat jij er werkelijk iets mee te maken had, maar dat is dus die ‘ik’ vergissing.

JIJ BENT DAT

Het volgende is geen spirituele onzin of ‘vage advaita shit’, zoals iemand het kortgeleden nog labelde. Wanneer jij het vanuit dat wat je werkelijk bent leest, zul je precies ‘weten’ wat hier staat en zul je ‘zien’ dat het heel direct en duidelijk is, maar als je het leest vanuit Ego, dan wordt het vervormd tot spirituele onzin of ‘vage advaita shit’.

Al heel lang wordt heel vaak hetzelfde gezegd dat kort en simpel neerkomt op:

‘Dat wat aan het zoeken is, is waarnaar jij op zoek bent.’

Als we dat samenvoegen met hetzelfde in andere woorden:

‘Jij bent dat.’

... dan zitten we met het volgende gegeven:

**‘Dat wat aan het zoeken is, is waarnaar jij op zoek bent
en jij bent dat.’**

Dus, als ik dat in de praktijk breng, dan blijk ik alles te zijn waarnaar ik op zoek ben, want als ik iets zoek, dan is dat wat ik zoek dat wat zoekt en dat ben ik. Zoek ik verlichting, dan ben ik

dat. Zoek ik macht, dan ben ik dat. Zoek ik geluk, dan ben ik dat. Et cetera! Voor ik überhaupt actief op zoek ga ben ik al dat wat ik zoek. Maar waarom zou ik op zoek gaan naar wat ik al ben? Dat lijkt me verspilde energie.

Dit geldt natuurlijk voornamelijk voor alle immateriële zaken, want als ik een nieuwe fiets zoek, dan moet ik gewoon op zoek gaan naar een nieuwe fiets. In principe zoeken we niet per se een fiets, maar willen of wensen we een fiets omdat we denken dat we die goed kunnen gebruiken. We gaan niet dood zonder fiets. Hoewel, puur metafysisch benaderd, ben ik ook die fiets... maar laten we die kant niet opgaan.

Waar we wel degelijk naar op zoek zijn, is geluk, liefde, geborgenheid, zekerheid, vrijheid, rust, waarheid en — vooruit dan maar — verlichting, omdat we aanvoelen dat we dat werkelijk nodig hebben om te kunnen bestaan. De 'Ik' projecteert dat wat hij zoekt in de vorm van geluk, liefde, geborgenheid, zekerheid, vrijheid, rust, waarheid en — vooruit dan maar weer — verlichting, terwijl die 'Ik' dat zelf al altijd is geweest en ook is wanneer hij denkt dat er naar gezocht moet worden.

‘Dat wat aan het zoeken is, is waarnaar de ‘Ik’ op zoek is en die ‘Ik’ is dat.’

Wat de 'Ik' werkelijk zoekt is zijn zelf. Hij zoekt dat wat hij werkelijk is, maar dat is hij altijd al geweest. Dus niet 'wie' hij is, maar 'wat' hij is. Er is een fundamenteel verschil tussen de 'wie' en de 'wat' vraag, waarbij de 'wie' vraag door Ego wordt gesteld en de 'wat' vraag door wat jij werkelijk bent. Zelfs als de 'Ik' gelooft dat hij iets anders dan zijn zelf zoekt, is hij dat wat hij zoekt en zoekt hij dat wat hij is.

'Dus waar moet hij dat dan zoeken?'

'Nou, in zichzelf, daar waar hij is.'

'Hoelang duurt het voor hij het gevonden heeft?'

'Niet lang, lijkt mij, want hij is dat altijd geweest, precies daar waar hij is.'

We moeten het niet ingewikkelder maken dan het in alle schijnbare werkelijkheid is. De zoektocht gaat niet over iets vinden wat je bent verloren of nooit hebt gehad, maar over herinneren wat je bent en altijd bent geweest. Als dat werkelijk tot je doordringt, dan is het 'einde zoektocht', lijkt mij.

Het maakt niet uit wat je zoekt, het maakt niet uit wat je wilt, het maakt niet uit wat er op je pad komt, het maakt niet uit wat jij denkt dat je nodig hebt, uiteindelijk komt elke zoektocht uit op de realisatie dat jij zoekt wat jij bent, en, 'OMG' wat een verrassing...

JIJ BENT DAT!

ZONDER IK

Er zijn een aantal ‘dingen’ gebeurd waardoor er een aantal ‘zaken’ zijn veranderd. Ten eerste heb ik alle video’s die ik dit jaar heb gemaakt en op You Tube had geplaatst, over ‘ontwaken uit de Droomstaat’, verwijderd. Ze boeien me niet meer en het feit dat ik daar fysiek zichtbaar aan het kletsen ben kan gezien worden als een uiting van Ego, ook als dat niet het geval is.

Ten tweede is er een controversie gaande ten opzichte van Jed McKenna die ik in eerste instantie erg boeiend vond (ik heb daarover ook geschreven op mijn Facebook pagina), maar inmiddels merk ik dat ook dit me niet meer echt boeit. Het is een botsen van Ego’s waarbij de info er niet toe doet, alleen het wel of niet gelijk hebben c.q. krijgen. Ik kan er niet meer in meegaan.

Waar voorheen nog sprake was van een komen en gaan van ‘leuk vinden’ en ‘niet leuk vinden’ is er nu voornamelijk een fractie van een seconde van ‘leuk’ of ‘niet leuk’ dat direct gevolgd wordt door iets dat ik alleen maar ‘desinteresse’ kan noemen. Dit is niet zo negatief als het woord ‘desinteresse’ doet vermoeden, maar eerder een soort van onnoembaar ‘leuk en niet leuk tegelijk’ gevoel of ervaring... het maakt me niets uit.

Iets is alleen leuk of niet leuk, boeiend of niet boeiend, wanneer dat gerelateerd is aan een identificatie met de ‘ik’ en/of het lichaam als zijnde die ‘ik’. Dit is zo omdat alleen IK iets

leuk of niet leuk kan vinden en alleen IK iets als boeiend of niet boeiend kan ervaren. Het feit dat er in dit lichaam geen werkelijke ervaring is van ‘leuk’, ‘niet leuk’, ‘boeiend’, of ‘niet boeiend’, moet inhouden dat de identificatie met ‘ik’ of het lichaam als zijnde ‘ik’ gereduceerd is. Zonder die ‘ik’ blijft niets ‘plakken’ en heeft niets de kans om als ‘persoonlijk’ of ‘van mij’ te worden ervaren.

Wat overblijft is wat dit lichaam-geest-systeem dat we ‘Frits’ noemen schijnbaar van nature doet — laten we het ‘de functie van dit lichaam’ noemen — en dat is schrijven over wat dit lichaam ziet, voelt en ervaart. Dat is wat deze blog is en ik vermoed dat dit is wat ik nog wel een tijdje zal blijven doen. Al het andere is optioneel en kan gedaan worden of niet gedaan worden, gebeuren of niet gebeuren, als daarom gevraagd wordt of als het nodig lijkt te zijn, maar dat heeft verder niets met mij als een ‘ik’ te maken.

Ik begrijp dat dit lastig is om te begrijpen, aangezien iemand die nog geïdentificeerd is met zijn/haar ‘ik’ of zijn/haar lichaam als zijnde ‘ik’, dit lichaam-geest-systeem dat we ‘Frits’ noemen automatisch als een ‘ik’ ziet en dus gelooft dat wat dit lichaam doet, gedaan wordt door mij. Als jij gelooft dat jij een werkelijk bestaand personage bent, compleet met ego, dan zul jij mij ook zien als een werkelijk bestaand personage, zelfs als ik je vertel dat dit niet het geval is.

Ik daarentegen weet dat er geen 'ik' bestaat en ervaar mijzelf niet meer als een werkelijk bestaand personage, dus 'ik' zie jou vanzelfsprekend ook niet meer als een werkelijk bestaand personage. Dit is natuurlijk een onwerkbaar situatie, daarom zal ik 'in schrift en in woord' altijd net doen alsof 'ik' wel bestaat en alsof 'jij' wel bestaat, ondertussen wetende en mij bewust zijnde van het feit dat dit niet zo is.

WAAR IS IK?

Wanneer we denken aan onszelf, of ons Zelf, dan doen we dat eigenlijk altijd in de vorm van ons lichaam. Dat wat we ‘IK’ noemen wordt verbeeld door dat lichaam en we wijzen naar ons lichaam als we het over onszelf hebben, maar wanneer we op zoek gaan naar die ‘IK’ in dat lichaam, dan is die met geen mogelijkheid te lokaliseren. Waar is die ‘IK’?

Voor de rest is alles wat dit lichaam is, elk orgaan waaruit het bestaat en alles wat dit lichaam de vorm geeft die het heeft en helpt bij het uitvoeren van de verschillende functies, te lokaliseren in of aan dat lichaam. Behalve dat schijnbare besturingssysteem ‘IK’ dat schijnbaar verspreid over dat hele lichaam uitgesmeerd is maar nooit daar waar je er naar zoekt; onzichtbaar voor het blote oog, röntgenfoto of CT-scan.

Misschien — en wellicht is het te simpel gedacht, maar — misschien komt dat omdat die ‘IK’ er gewoon simpelweg niet is?

Zouden we niet als eerste op zoek moeten gaan naar die ‘IK’? Zou dat niet iets moeten zijn dat we voor onszelf gaan onderzoeken vóóordat we überhaupt met iets anders aan de slag gaan? In plaats daarvan gaan de meeste mensen, zo niet alle mensen, op zoek naar iets — verlichting, geluk of een nieuwe auto — voor zichzelf, zonder dat ze zeker weten waar hun ‘IK’

zich bevindt en of die ‘IK’ die ze geloven te zijn wel of niet werkelijk bestaat.

Hoe kun je verwachten dat je iets anders buiten jezelf kunt vinden als je niet eens jezelf hebt gevonden? Ik heb dat ook vele jaren zo gedaan, op zoek naar iets buiten mij voor mijzelf zonder te weten of er werkelijk een ‘mijzelf’ bestaat waarvoor iets gevonden kan worden. Het is een beetje als naar de supermarkt gaan om drank en snacks te kopen voor een feest dat je organiseert voor een denkbeeldig vriendje.

Pas toen ik naar die ‘IK’ die ik dacht te zijn op zoek ging, kwam ik er achter dat die ‘IK’ nergens te vinden is en ik al die tijd op zoek was geweest naar van alles voor iets dat er niet is. Nu is ‘ik’ de eerste persoonsvorm enkelvoud die gebruikt wordt voor communicatieve middelen, maar nergens heerst het gevoel of de overtuiging dat ik dat werkelijk ben.

Het is denk ik zo, althans, het is zo in mijn persoonlijke ervaring, dat wanneer na lang onderzoek of diepe meditatie het ‘IK-ben’ gevoel als laatste overblijft en daar serieus naar gekeken wordt, er uiteindelijk de realisatie daagt dat die ‘IK’, net als alles, ook niet is. Dat wat overblijft is dat wat is en wat altijd is geweest en altijd zal zijn, volslagen onpersoonlijk, van en voor niets en niemand, nergens om.

En het heeft allemaal geen ene fuck met jou of mij of wie dan ook te maken.

SNIPS' AUTOLYSE

© Frits Spoelstra

Websites:

www.snips.nl

www.autolyse.nl

Weblog:

www.snipsautolyse.wordpress.com